



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobkyně: **T. T. N.**, nar. , státní příslušnost , t. č. , zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem Advokátní kanceláře Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem PO Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č. j. OAM-66/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č. j. OAM-66/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 13. 8. 2014.

V žalobě namítá porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť je osobou s vážným zdravotním postižením. Poukazuje na to, že zákon postrádá legální definici pojmu „osoba s vážným zdravotním postižením“. Rozhodující orgán je proto povinen učinit vlastní úvahu

o tom, zda je cizinec takovou osobou nebo nikoliv. Žalovaný však žádnou takovou úvahu neučinil, a to i přesto, že při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany předložila žádost o propuštění do domácího léčení právě s odkazem na špatný zdravotní stav. Žalovaný pouze konstatuje, že žalobkyně má obtíže chronického rázu, které ji neohrožují na životě a je schopna návratu do země původu a popisuje, v jakých podmínkách je žalobkyně umístěna. Tyto okolnosti však podle žalobkyně nikterak nevyvracejí tvrzené vážné zdravotní postižení. V takovém případě totiž není vůbec možné rozhodnout o povinnosti setrvat v ZZC. Žalobkyně poukazuje na čl. 17 směrnice rady 2003/9/ES (dále jen „směrnice“), kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle tohoto článku je nezbytné, aby členské státy ve svých právních předpisech zohlednily situaci tzv. zranitelných osob, kterými jsou například nezletilé osoby, ale rovněž tak invalidní osoby, stejně jako staré osoby. Žalovaný byl proto v zájmu eurokonformního výkladu povinen zohlednit tyto skutečnosti při vydání individuálního správního aktu, tj. rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Žalobkyně je v podstatě imobilní, pohybu je schopna pouze za pomoci berlí, má problémy s vysokým krevním tlakem a není schopna se o sebe starat bez pomoci jiných osob. Pobyt v ZZC bez svých nejbližších zdravotnímu stavu žalobkyně nijak neulehčuje. Žalovaný však tuto skutečnost nijak nezohlednil a vycházel pouze ze sdělení, že žalobkyně je schopna návratu do země původu. Tyto závěry však žádným způsobem nevypovídají o zdravotních problémech žalobkyně, neboť i osoba se zdravotním postižením jistě může absolvovat cestu do Vietnamu. Nic to ale nemění na skutečnosti, že po dobu vedení azylového řízení neměla být umístěna v ZZC.

Pokud by i žalobkyně nebyla považována za osobu s vážným zdravotním postižením, přesto došlo vydáním napadeného rozhodnutí k omezení její osobní svobody. Omezení osobní svobody však musí být založeno na závažných důvodech. Žalovaný považuje žalobkyni za nebezpečnou pro veřejný pořádek. V obsáhlém odůvodnění je však závěr o tomto nebezpečí obsažen toliko v jediném odstavci, podle kterého představuje žalobkyně nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušila svým nelegálním pobytem v České republice (dále jen „ČR“) a opakovaným nevycestováním z jejího území. Takové konstatování absolutně nedostatečně odůvodňuje tak zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce, jaké je nezbytné spatřovat v rozhodnutí o povinnosti setrvat v ZZC. Ani pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ není zákonem definován. Jeho výkladem se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 Azs 4/2010, v němž je výslovně konstatováno, že „způsob a meze použití opatření z důvodu veřejného pořádku upravuje směrnice 2004/38/ES obecně, zejména v čl. 27. Z odst. 2 vyplývá, že taková opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti ještě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“ Soudní dvůr přitom opakovaně judikuje, že v případě výhrady veřejného pořádku je nezbytné použít restriktivní výklad, který omezí možnosti jejího užití. Nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, kterou představuje sama osoba cizince pro některý ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění napadeného rozhodnutí těmito kritériím nevyhovuje. Jak bylo vyloženo předchozí jednání cizince nelze považovat za dostatečné opodstatnění pro hrozbu veřejnému pořádku, neboť např. ani předchozí odsouzení pro trestný čin neznamená automaticky aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Žalovaný odkazuje pouze na předchozí jednání žalobkyně, které je představováno pouze nerespektováním rozhodnutí

o správním vyhoštění. Žalovaný žádným způsobem neodůvodňuje, v čem představuje žalobkyně, ve svém aktuálním zdravotním stavu, skutečnou a aktuální hrozbu pro veřejný pořádek a některý ze základních zájmů společnosti. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není dostatečně odůvodněna výroková část. Rozhodnutí evidentně nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když pouze konstatuje předchozí pochybení žalobkyně, aniž by byly zjištěny podstatné okolnosti pro setrvání žalobkyně v ZZC.

Žalobkyně dále namítá porušení ustanovení o správním řízení. Primárně byla porušena základní zásada činnosti, neboť žalovaný nešetřil oprávněné zájmy dotčené osoby (§ 2 odst. 3 správního řádu) a nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalovaný nezohlednil podstatné okolnosti, zejména v souvislosti se špatným zdravotním stavem žalobkyně, který se v důsledku pobytu v ZZC ještě dále zhoršuje. Právní zástupci žalobkyně nebylo do současné doby umožněno nahlédnout do zdravotní dokumentace žalobkyně, a to i přes výslovnou žádost učiněnou u zdravotnického zařízení v ZZC. Žalobkyně ztrácí chuť k jídlu, což nepříznivě ovlivňuje samotný zdravotní stav. Žalobkyně navrhuje, aby soud vyžádal předání její zdravotnické dokumentace, která je v dispozici ošetřujícího lékaře v ZZC, aby bylo náležitě doloženo, v jakém zdravotním stavu se žalobkyně nachází. Žalovaný měl při stanovení povinnosti setrvat v ZZC přihlídnout ke zdravotnímu stavu žalobkyně a s ohledem na základní zásady činnosti tento zohlednit při svém rozhodování, když je evidentně v rozporu nejenom se zákonem, ale rovněž tak se zdravým rozumem umístění žalobkyně do ZZC, kde se její zdravotní stav zhoršuje. Žalobkyně nebyla před vydáním napadeného rozhodnutí náležitě seznámena se všemi podklady, které jsou základem pro vydání předmětného rozhodnutí, a nemohla k nim zaujmout stanovisko. Porušen tak byl § 36 odst. 3 správního řádu, jenž není zákonem o azylu jakkoli modifikován. Toto pochybení je tak způsobilé přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí samo o sobě, tím spíše pak v souvislosti s dalšími podstatnými pochybeními, kterých se žalovaný dopustil. Žalovaný nectil základní zásady činnosti správních orgánů a neumožnil žalobkyni vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům pro rozhodnutí ve věci. Stejně tak samo rozhodnutí ve věci je nezákonné, když správní orgán nezjistil řádně skutečný stav věci a své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil.

Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť má za to, že postupoval v souladu s § 46a zákona o azylu a po posouzení v něm stanových podmínek důvodně rozhodl, že je žalobkyně povinna setrvat v ZZC, kde se v dané době nacházela, i po zahájení řízení ve věci mezinárodní ochrany, které vyvolala v pořadí již čtvrtou žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce dovolávající se výjimky z postupu podle § 46a zákona o azylu uvádí, že se seznámil se zdravotním stavem žalobkyně (vysoký krevní tlak, alergie, bolesti bederní páteře) a jeho úvahy, zda zdravotní stav žalobkyně naplňuje zákonný pojem „vážené zdravotní postižení“ v souvislosti s rozhodováním o setrvání cizince v ZZC, kde již žalobkyně v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na základě rozhodnutí Policie ČR vydaného podle zákona o pobytu cizinců pobývá, jsou z odůvodnění rozhodnutí žalovaného seznatelné (strana č. 4 – 5). Po posouzení věci dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nejde o závažné zdravotní postižení. Doložené zdravotní potíže žalobkyně jsou chronického charakteru, neohrožují žalobkyni na životě, resp. jsou v ZZC léčitelné medikamentosně, lékařská péče je bez pochyb žalobkyni během pobytu v tomto zařízení poskytována a žalobkyně je podle odborného vyjádření lékaře schopna návratu do vlasti. Na tomto závěru žalovaný trvá i po podané žalobě, neboť ta nedokládá důkazními prostředky existenci konkrétního vážného

postižení. Rovněž směrnice o minimálních normách, na kterou žalobkyně odkazuje, taktéž požaduje individuální zhodnocení konkrétní situace, čemuž žalovaný při svém rozhodování dostál a individuální okolnosti případu posoudil.

Žalovaný rovněž odmítá výtku nedostatečného odůvodnění závěru o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobkyně. V rozhodnutí poukázal na zjištěné okolnosti pobytu žalobkyně na území ČR až do okamžiku podání poslední (již čtvrté) žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně poukázal na počátek pobytu žalobkyně na území ČR od roku 2001, kdy přicestovala ilegálně nákladním automobilem, první neúspěšnou žádost o azyl, na neúspěšnou žádost o trvalý pobyt z roku 2004, druhou neúspěšnou žádost o mezinárodní ochranu z roku 2008, a na třetí neúspěšnou žádost o mezinárodní ochranu z roku 2011. Dále poukázal na to, že žalobkyně nesplnila povinnost plynoucí z jí uděleného výjezdního víza a při kontrole Policií ČR dne 2. 4. 2014 došlo ke zjištění nelegálního pobytu žalobkyně, tj. pobytu v rozporu s českým právním řádem a v rozporu s vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 20. 8. 2013. V odůvodnění rozhodnutí jsou všechny zjištěné okolnosti popsány, včetně okolností uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, zařazení žalobkyně do evidence nežádoucích osob, zjištění učiněných při pobytové kontrole, vyjádření žalobkyně před orgány Policie ČR v rámci navazujících úkonů k pobytu a otázkám vycestování a rozhodnutí Policie ČR z 2. 4. 2014 o nutnosti zajištění žalobkyně v ZZC za účelem správního vyhoštění. Z těchto konkrétních a individualizovaných skutečností ve vztahu k osobě žalobkyně a jejímu konkrétnímu chování před podáním čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu vyšel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je seznatelné, že žalobkyně svým chováním na území ČR v minulosti prokazatelně opakovaně porušovala zákony, opakovaně zde pobývala bez platného víza či oprávnění k pobytu, neplnila uložená opatření, nevycestovala z území ČR, ač k tomu byla povinna vzhledem k vykonatelnému rozhodnutí o správním vyhoštění.

Takto zjištěný skutkový stav individuálně se vážící k osobě žalobkyně posoudil žalovaný jako důvodnou domněnku pro ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobkyně. Stav věci je v rozhodnutí dostatečně popsán a doložen shromážděným spisovým materiálem, který žalobkyně v žalobě nezpochybňuje. Pokud je namítáno, že žalobkyně pouze nerespektovala správní vyhoštění, jde o argumentaci nedostatečnou. Bylo zjištěno, že žalobkyně se opakovaně dopouštěla porušování právních předpisů z oblasti úpravy pobytu cizinců a vědomě nerespektovala ani povinnost uloženou jí správním orgánem ve správním rozhodnutí. Žaloba zjištěné konkrétní skutečnosti nerozporuje a nerozvádí, v čem konkrétně žalovaný nezjistil stav věci podle § 3 správního řádu.

Napadené rozhodnutí nevychází pouze z faktu nelegálního vstupu či pobytu žalobkyně na území ČR, nýbrž z doloženého celkového chování žalobkyně. Žalovaný vzal v úvahu právě zjištěné individuální skutečnosti vážící se přímo k osobě žalobkyně a jejímu chování před podáním čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Povaha a intenzita v rozhodnutí popsaného chování žalobkyně jednotlivě a zejména v jeho součtu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně zákona o pobytu cizinců.

Problematika vedení, resp. umožnění nahlížení třetích osob do zdravotní dokumentace vedené u zdravotnického zařízení nespadá do kompetence žalovaného, námitka vůči postupu žalovaného tudíž není v tomto směru příhodná. Žalovaný v řízení posoudil zdravotní stav žalobkyně, zohlednil podstatné okolnosti případu a právě na jejich základě uložil žalobkyni

povinnost setrvat v ZZC, v němž se nacházela i po podání čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu.

Podle žalovaného je námitka poukazující na porušení § 36 odst. 3 správního řádu formulována pouze obecně, žalobkyně neuvádí, v čem konkrétně spatřuje dopad této námítky, zejména za situace, kdy obsah shromážděných podkladů jí byl z podstaty věci znám (žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podepsaná, materiály Policie ČR žalobkyně rovněž nepochybně známé a lékařské zprávy vystavené žalobkyni). Tuto námitku proto shledává žalovaný jako neopodstatněnou a pouze formální.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 2. 4. 2014 byla žalobkyně v České Třebové kontrolována hlídkou Policie ČR, při které předložila cestovní pas platný do 12. 1. 2019. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území ČR bez víza nebo platného oprávnění k pobytu, tudíž neoprávněně, čehož si je vědoma. Posledním dnem oprávněného pobytu byl 10. 3. 2014. Žalobkyně uvedla, že se nechce vrátit do Vietnamu a nemá v úmyslu splnit povinnost vycestovat z území ČR nyní, ani v budoucnu. V ČR hodlá žít s manželem a dětmi; má zájem získat zde trvalý nebo dlouhodobý pobyt. Čeká na peníze od manžela, aby mohla jít na operaci.

Dne 2. 4. 2014 bylo s žalobkyní podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne byla zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a d) téhož zákona a umístěna do ZZC. 11. 4. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobkyni povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 13. 8. 2014.

Šetřením správního orgánu bylo zjištěno, že žalobkyně přicestovala do ČR ilegálně v červnu 2001. Dne 9. 6. 2001 požádala o mezinárodní ochranu, která jí nebyla udělena. Žalobkyně neuspěla ani s žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Nejvyšší správní soud kasační stížnost rovněž zamítl. Druhá žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 8. 2008 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Po zrušení rozhodnutí krajským soudem vzala žalobkyně žádost dne 11. 8. 2010 zpět. Žaloba podaná u Krajského soudu v Brně, jakož i kasační stížnost byla zamítnuta. Třetí žádost podala žalobkyně dne 11. 4. 2011. Ani s ní neuspěla. Krajský soud v Hradci Králové žalobu zamítl; Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

Dále bylo zjištěno, že žalobkyni bylo již dne 20. 8. 2013 uděleno správní vyhoštění z území ČR na dobu jednoho roku a stanovena doba k vycestování do dvaceti dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové dne 17. 2. 2014. Zamítnuta byla i kasační stížnost. Žalobkyně měla povinnost vycestovat do 10. 3. 2014. Byla zařazena do evidence nežádoucích osob na jeden rok. Žalobkyni bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jímž byla žalobkyni uložena povinnost hlásit se ve stanovený den a určeném časovém rozpětí na oddělení cizinecké policie v Ústí nad Orlicí a zdržovat se na adrese a v případě změny pobytu tuto skutečnost hlásit první pracovní den po změně. Tuto povinnost žalobkyně neplnila. Dne 25. 11. 2013 byla prostřednictvím zplnomocněného zástupce informována o neplnění povinnosti s výzvou ke zdůvodnění, na což nereagovala. Poté povinnost plnila až do 7. 3. 2014. Plnění povinnosti skončilo dne 10. 3. 2014 dnem vykonatelnosti správního vyhoštění. Do protokolu před orgány Policie ČR zmínila své současného manžela, k němuž a jeho dětem se přistěhovala.

Žalovaný na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobkyně na území ČR opakovaně porušovala zákony a pobývala na území bez platného víza či oprávnění k pobytu, ač si toho byla plně vědoma. Neplnila ani uložená opatření, musela tedy předpokládat, že v průběhu kontroly policie nebo potřeby ošetření u jakéhokoliv lékaře bude mít problémy s tím, že nemá doklady. Na základě uvedeného dospěl žalovaný k přesvědčení, že by žadatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušila svým nelegálním pobytem a opakovaným nevycestováním z jejího území. Proto bylo shledáno naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Z informací poskytnutých žalobkyní při podání poslední (v pořadí čtvrté) žádosti zjistil, že žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů, konkrétně z důvodu svého zdravotního stavu. Uvedla, že potřebuje pomoc od manžela a dětí, trpí vysokým krevním tlakem a v poslední době alergií. Zástupce žalobkyně doložil správnímu orgánu lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobkyně v době od června 2012 do srpna 2013. Ve zprávách z července, září a prosince roku 2012 a z února a dubna 2013 se žalobkyni nedoporučuje cestovat. V lékařské zprávě ze dne 23. 5. 2013 je doporučeno pouze omezení fyzické zátěže, kontrola při obtížích. Podle poslední lékařské zprávy ze dne 5. 8. 2013 již nejsou nutné další kontroly a není ani důvod k omezení cestování. Doporučeno je neurologické vyšetření. Z výpisu o aktuálním zdravotním stavu, který si žalovaný vyžádal od ošetřující lékařky žalobkyně v ZZC, plyne, že žalobkyně byla vyšetřena a doporučena k hospitalizaci a operaci, na kterou však nemá peníze. Dále ošetřující lékařka uvádí, že žalobkyně užívá kapky na alergii a léky na tlak, které nemá u sebe a název nezná. Po nasazení léčby se zdravotní stav stabilizován. Podle zprávy jde o problémy chronického rázu, které žalobkyni neohrožují na životě. Návratu do země původu je schopna. Zástupce žalobkyně podal žádost o propuštění žalobkyně do domácí péče s ohledem na zhoršující se zdravotní stav. K pobytu žalobkyně v ZZC uvedl žalovaný, že žalobkyně je ubytována na samostatném pokoji s vlastním bezbariérovým sociálním zařízením a televizí. Má zajištěnou dodávku stravy po celý den a může pobývat na pokoji v klidovém režimu bez nutnosti vykonávat jakékoliv aktivity, které by způsobily zhoršení zdravotního stavu. V případě problémů má možnost navštívit v ZZC lékařku a problémy s ní řešit.

Na základě výše uvedeného je žalovaný přesvědčen, že žalobkyně není osobou s vážným zdravotním postižením. Zdravotní potíže žalobkyně nejsou tak závažného charakteru, aby jí byl pobyt v ZZC vážnou újmu, nebo jí dokonce ohrožoval na životě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, protože žalobkyně nařízení jednání ve lhůtě podle § 46a odst. 6 zákona o azylu nenavrhla, a žalovaný s takovýmto postupem soudu výslovně souhlasil.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl

představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí podle odstavce 1 zkoumá, zda důvody setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají.

Žalobkyně předně nesouhlasí s aplikací § 46a odst. 1 zákona o azylu na její případ, neboť se považuje za osobu s vážným zdravotním postižením. V tomto směru postrádá v odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídající úvahu a namítá, že okolnosti, o kterých se žalovaný zmiňuje (chronický ráz onemocnění neohrožující její život a schopnost návratu do země původu, včetně popisu podmínek, za nichž je v ZZC ubytována), nevyvracejí tvrzené vážné zdravotní postižení. Je v podstatě imobilní (pohybuje se za pomoci berlí), má problémy s vysokým krevním tlakem a není schopna se o sebe postarat bez pomoci jiných osob. Po dobu azylového řízení by proto neměla být umístěna v ZZC. Navrhuje předložení zdravotnické dokumentace za účelem doložení zdravotního stavu, v němž se v ZZC nachází.

Uplatněnou výtku neshledal soud opodstatněnou. Za situace, kdy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí reaguje na tvrzení žalobkyně o jejích zdravotních problémech, tyto popisuje a hodnotí se závěrem, že žalobkyně nespadá do kategorie privilegovaných osob ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu, nelze konstatovat, že by chyběly úvahy a důvody rozhodnutí. Tyto důvody žalovaný náležitě popsal a vysvětlil, proč žalobkyni nepovažuje za osobu s vážným zdravotním postižením.

K tomu soud uvádí, že § 46a odst. 1 zákona o azylu upravuje tzv. přezajištění cizince zajištěného v ZZC podle zákona o pobytu cizinců po učinění prohlášení o mezinárodní ochraně, tj. v režimu zákona o azylu. Z aplikace tohoto ustanovení jsou vyloučeny zranitelné osoby, mezi něž zákon řadí také osoby s vážným zdravotním postižením. Správní orgán je tak povinen zkoumat, zda cizincem tvrzené zdravotní problémy brání jeho dalšímu setrvání v ZZC, tedy tomu, aby bylo pokračováno v jeho zajištění. Upustit od dalšího zajištění, resp. uložení povinnosti setrvat v ZZC, lze pouze za předpokladu, že zdravotní problémy žadatele o udělení mezinárodní ochrany dosahují intenzity vážného zdravotního postižení. To znamená, že nikoli každé, ale pouze vážné zdravotní postižení vylučuje postup podle shora uvedeného ustanovení. Žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný nedostatečně vyložil neurčitý pojem „vážné zdravotní postižení“ a nepředestřel vlastní úvahy stran hodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Námitku nepovažuje soud za důvodnou, neboť závěry žalovaného v tomto směru učiněné jsou logické a akceptovatelné. Z lékařských zpráv, které měl žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí k dispozici od žalobkyně samé (poslední je datována dnem 5. 8. 2013, tedy byla vydána bezmála před rokem) a které si za účelem zjištění aktuálního zdravotního stavu sám vyžádal (zpráva ošetřující lékařky ze dne 10. 4. 2014, tedy z téhož dne, kdy byla s žalobkyní sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany) plyne, že žalobkyně trpí chronickým onemocněním – vysokým krevním tlakem, bolestmi páteře a alergií. V ZZC obdržela potřebné léky. Zdravotní problémy žalobkyni bezprostředně neohrožují na životně

a ani nebrání jejímu návratu do vlasti. Z rozhodnutí žalovaného je tak patrné, jaké zdravotní potíže byly předmětem posuzování a jak o nich žalovaný uvažil. Podle soudu jsou závěry žalovaného vyjádřeny zcela dostatečně a náležitě jsou odůvodněny také úvahy, pro které má žalovaný za to, že zdravotní potíže, jimiž žalobkyně trpí, nebrání v jejím dalším setrvání v ZZC. Pochybení v tomto směru shledáno nebylo, neboť také podle názoru soudu je další pobyt žalobkyně v ZZC možný, protože její zdravotní potíže nejsou závažné (např. oproti zhoubnému onemocnění), nýbrž v lidské společnosti víceméně běžné. Nadto jsou medikamentózně podchyceny a monitorovatelné i v podmínkách ZZC, v němž je zajištěna každodenní lékařská péče. Jakékoli další projevy onemocnění má tak žalobkyně možnost řešit bezprostředně v ZZC, aniž by musela podstoupit cestu do jiného více či méně vzdáleného zdravotnického zařízení. Nadto bezbariérové vybavení pokoje zcela odpovídá mobilním potřebám žalobkyně. Kromě toho má žalobkyně možnost žádat ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC. S ohledem na výše uvedené nepovažuje soud z důvodu nadbytečnosti za potřebné vyžadovat zdravotní dokumentaci žalobkyně ani aktuální zprávu o zdravotním stavu žalobkyně, neboť napadené rozhodnutí zcela srozumitelně popisuje skutková zjištění stran zdravotního stavu žalobkyně, tato nejsou pro žalobkyni nikterak překvapivá, neboť žalobkyně pochopitelně svůj zdravotní stav zná a disponuje zdravotními zprávami, které sama správnímu orgánu poskytla, v nichž jsou popisovány tytéž problémy (bolesti páteře) jako ve zprávě ošetřující lékařky v ZZC. Na tomto místě je nutno připomenout, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Neshledal proto důvod vyžadovat aktuální zprávu o zdravotním stavu žalobkyně v ZZC, neboť dochází-li po vydání rozhodnutí o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC ke zhoršení jejího zdravotního stavu, má žalobkyně možnost žádat ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC.

Žalobkyně dále namítá nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž postrádá důvody výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC, kdy podle jejího názoru chybí konkrétní důvody obavy správního orgánu, že bude představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Ani tato výtku není oprávněná. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na pobyt žalobkyně na území ČR bez platného povolení k pobytu a podrobně popsal pobytovou a azylovou historii žalobkyně. Z ní plyne, že žalobkyně od nelegálního příjezdu na území ČR v roce 2001 až dosud absolvovala tři neúspěšná azylová řízení, včetně přezkumných řízení před krajskými soudy a Nejvyšším správním soudem, ve kterých rovněž neuspěla. Bylo jí pravomocně uloženo správní vyhoštění, jež nerespektuje, z území ČR ve stanovených lhůtách nevycestovala a podle vlastních slov tak ani v budoucnu dobrovolně učinit nehodlá, nedisponuje platným povolením k pobytu a nepodrobila se ani mírnějšímu donucovacímu opatření uloženému jí v rozhodnutí o správním vyhoštění v podobě ohlašovací povinnosti orgánům policie. Výše uvedenými okolnostmi je zcela odůvodněn závěr žalovaného o tom, že v případě žalobkyně je důvod se domnívat, že by mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR. Tyto skutkové okolnosti byly zjištěny z rozhodnutí o správním vyhoštění a z rozhodnutí o zajištění žalobkyně vydaných podle zákona o pobytu cizinců orgány policie, což je postup souladný s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Důvody výroku jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné, dokladem čehož je skutečnost, že žalobkyně své žalobní výhrady bez větších potíží rozsáhle zformulovala. Rozhodnutí tak nebylo vydáno ani v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně pak věcně brojí proti tomu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkazuje soud na řadu svých předchozích rozhodnutí, v nichž obecně konstatoval, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1

písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu izolace cizince od společnosti, a to z důvodu, aby svých chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu.

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobkyně na území ČR. Takovým jednáním žalobkyně sice nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 Azs 4/2010-151). Vedle neoprávněného pobytu poukázal žalovaný v napadeném rozhodnutí také na řadu dalších (shora popsaných) skutečností. K tomu soud uvádí, že sama okolnost, že se žalobkyně nachází na území ČR, aniž by k tomu byla oprávněna, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže. Jestliže ale žalobkyně v minulosti setrvala na území českého státu i poté, co k tomu ztratila oprávnění a dokonce i poté, kdy jí bylo uloženo správní vyhoštění, nepochybně tím zasáhla do řádného fungování veřejné správy. Žalobkyně do řádného fungování státu nadto zasahuje zcela vědomě a hodlá tak podle vlastních slov činit i do budoucna, což je stav, jenž nemůže být se strany soudu akceptován. Jednání žalobkyně tak ve svém souhrnu jednoznačně svědčí o porušování pravidel veřejného pořádku nastavených jak zákonem o pobytu cizinců, tak zákonem o azylu. Soud proto uzavírá, že výše uvedené okolnosti ve svém souhrnu představují nebezpečí žalobkyně pro veřejný pořádek a že žalovaný měl dostatek důvodů pro uložení povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného není ani v rozporu se mezinárodními závazky, neboť žalovaný náležitě posuzoval individuální okolnosti případu a následně dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování zákonů a zájmu státu umožnit vstup nebo ponechat na svém území pouze cizince respektující jeho právní řád (veřejný pořádek). Žalobkyně se právnímu řádu ČR již řadu let zpěčuje, na jejím území pobývá bez platného oprávnění a svému nucenému návratu do země původu úmyslně brání podáváním opakovaných zjevně účelových žádostí o udělení mezinárodní ochrany, včetně té poslední z 10. 4. 2014. Tímto postupem se snaží oddálit, resp. zmařit návrat do vlasti, v níž ji nic nebrání žít spolu s rodinou (všichni rodinní příslušníci jsou Vietnamci), jež může spolu s žalobkyní přesídlit do .

Důvodnou neshledal soud ani námitku poukazující na procení pochybení. Předně je třeba uvést, že řízení o uložení povinnosti setrvat v ZZC je zahájeno dnem, kdy cizinec zajištěný v ZZC učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, jež je předpokladem pro zahájení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v němž je pochopitelně třeba respektovat nejenom všechny základní zásady správního řízení, ale také všechna procení práva účastníka řízení, včetně práva plynoucího z § 36 odst. 3 správního řádu. Bylo by však v rozporu s účelem rozhodování o povinnosti setrvat v ZZC, aby se při jejím ukládání postupovalo zcela shodně jako v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Důvod spočívá nejenom v povaze věci, ale také v krátkosti lhůty, v níž musí správní orgán toto rozhodnutí vydat, jež podle § 46a odst. 2 zákona o azylu činí pět dnů (kalendářních, nikoli pracovních)

ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně. V tak krátké lhůtě lze jen stěží po správním orgánu požadovat (a bylo by i v rozporu se samotným smyslem zákonné úpravy), aby rozhodnutí ve věci předcházelo oznámení o zahájení řízení či výzva správního orgánu podle § 36 odst. 3, aby se účastník vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí. V daném případě navíc uplatnila žalobkyně tuto výhradu pouze v obecné rovině, když blíže neuvádí, s jakými podklady pro rozhodnutí nebyla seznámena. Poukazuje pouze na zhoršení zdravotního stavu během pobytu v ZZC. Za takové situace má však možnost žádat o přezkum trvání důvodů pro setrvání v ZZC jak soud již shora vyložil. V případném přezkumném řízení bude povinností žalovaného zkoumat aktuální zdravotní stav žalobkyně na základě předložené zdravotnické dokumentace či lékařské zprávy. Z tohoto důvodu se soud otázkou nahlížení do zdravotnické dokumentace blíže nezabýval.

Nad rámec právě uvedeného připomíná soud ustálenou judikaturu, z níž plyne, že i kdyby byla výše uvedená procesní námitka důvodná, nemohla by vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nemohla mít vliv na jeho zákonnost. Není totiž účelné rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zjevné, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení věcně shodné rozhodnutí. Soud znovu opakuje, že žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu a na jeho základě přijal správný právní závěr. Jeho rozhodnutí tak neodporuje ani § 2 odst. 3 a 4 správního řádu jak nedůvodně namítá žalobkyně. Ze všech až dosud zjištěných okolností je zjevné, že si žalobkyně musí být vědoma svého dosavadního nezákonného jednání na území ČR, neboť byla seznámena se všemi až dosud vydanými správními rozhodnutími a povinnostmi z nich plynoucími, jakož i s řadou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu, jež rovněž vyzněla v neprospěch žalobkyně (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 17. 2. 2014, č. j. 50 A 1/2014 – 49 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 2 Azs 38/2014 – 30). Rovněž zdravotní stav žalobkyně byl již v minulosti opakovaně řešen a bylo konstatováno, že nebrání jejímu vycestování z území ČR. V nyní projednávané věci shledal žalovaný, že zdravotní stav žalobkyně nebrání ani jejímu dalšímu setrvání v ZZC, přičemž uvedený závěr koresponduje s dosud známými (a to i žalobkyni) informacemi o jejím zdravotním stavu. Případné zhoršení zdravotního stavu v ZZC je možné řešit (jak uvedeno již shora) postupem podle § 46a odst. 5 zákona o azylu.

Soud uzavírá, že žádná z žalobních námitek není důvodná a že rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu jako správné a zákonné obstálo. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 12. května 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 12. 5. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost:
Božena Kouřimová